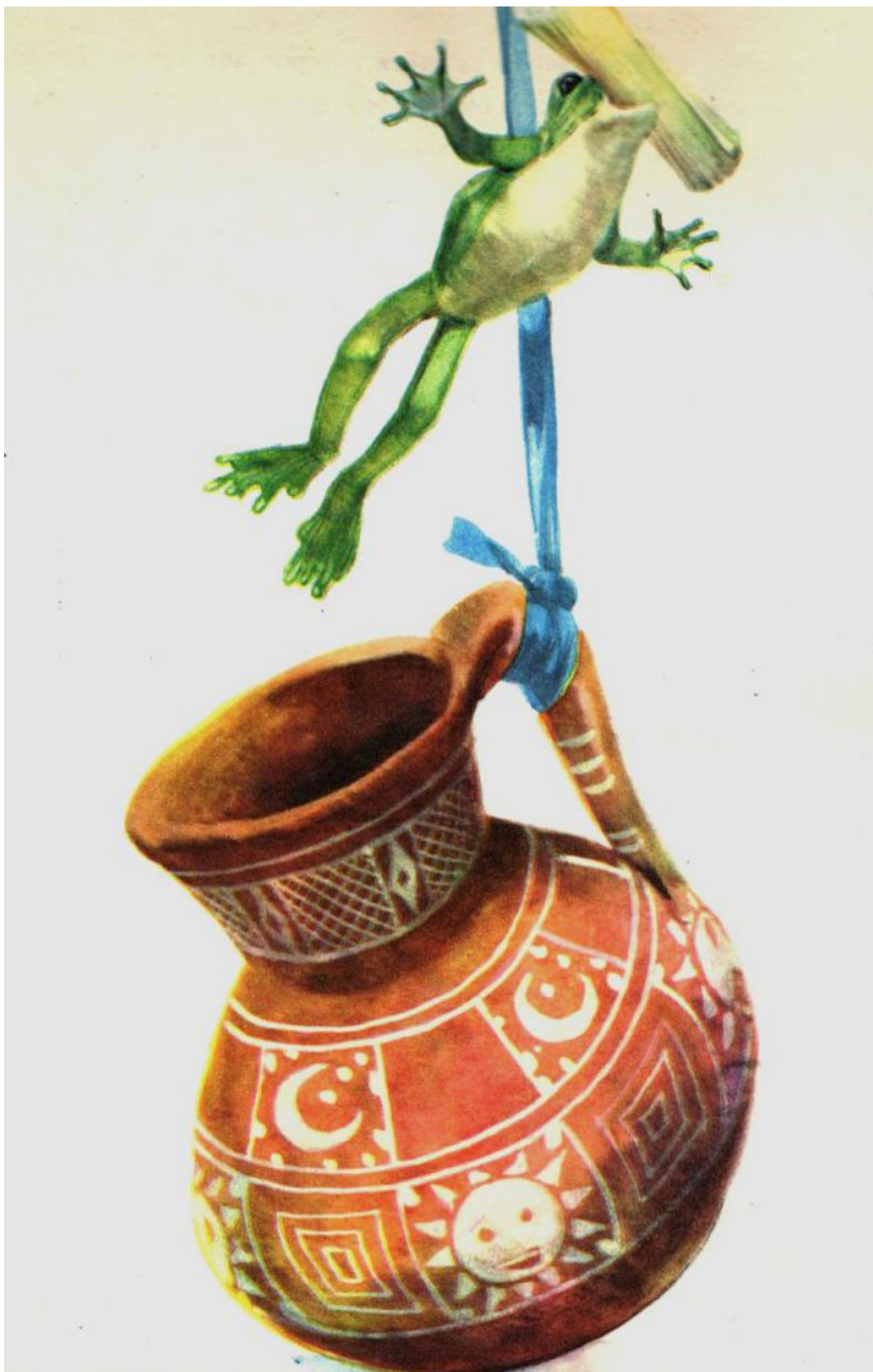

РЕНАТА ПАКАРИЕ ДЪЩЕРЯТА НА СЛЪНЦЕТО И ЛУНАТА

Превод от италиански: Люба Никифорова, 1981

chitanka.info

Киа-Тумба бил най-хубавият младеж от цялото племе и всяко момиче било готово да се омъжи за него. Ала напразно неговият баща го увещавал:

— Сине, време е да се ожениш, вземи си момичето, което най ти харесва.

Киа-Тумба дълго избягвал да даде отговор на баща си. Един ден, като му омръзнало да слуша все едно и също, отговорил сърдито:

— Не искам да се оженя за нашенско момиче.

Бащата учудено опулил очи и попитал:

— Ами за кое искаш да се ожениш?

— Ако непременно трябва да се оженя, искам дъщерята на Слънцето.

— Но кой може да отиде на небето, за да ти поиска тази девойка?

— Това не знам, знам само, че искам нея и за никоя друга не ще се оженя.

Всички си помислили, че момъкът е полудял, и оттогава баща му не отварял вече дума за женитба.

Но тази мисъл не излизала от главата на Киа-Тумба. Един ден той написал хубаво писмо, с което искал за жена дъщерята на Слънцето, и помолил елена да го отнесе на небето.

Еленът поклатил глава и рекъл:

— Аз не мога да отида дотам.

Тогава той отишъл да търси антилопата, но и тя поклатила глава и казала:

— И аз не мога да отида на небето.

Момъкът отишъл при орела, но и той разперил крила и отговорил:

— Не, не мога да отида на небето.

Накрая той отишъл при ястреба, който му отговорил:

— Аз мога да достигна само до средата, но на самото небе не мога да се кача.

Едва тогава Киа-Тумба, примирен, заключил писмото в едно сандъче и решил, че от женитбата му нищо не ще излезе.

А сега трябва да ви кажа, че прислужниците на Слънцето и Луната идвали винаги да си наливат вода на земята и Жабата неведнъж ги била виждала.

Един ден тя, като чула да се говори за момъка Киа-Тумба, който искал да се ожени за дъщерята на Слънцето, тръгнала да го търси.

—
Писал ли си
писмо на
Слънцето? —
попитала го
тя.

—
Разбира се,
че писах, но
не се намери
никой, който
да го отнесе
чак на
небето.

— Дай
писмото на
мене, аз мога
да го занеса.

— Ти
ли? Но как
ще можеш да
достигнеш до
небето, като
нямаш дори
и крила?

— Не мисли за това — отговорила уверено Жабата.

Понеже не губел нищо от това, Киа-Тумба ѝ поверил писмото, като я заплашил с думите:

— Само да посмееш да не стигнеш до небето, така ще те натупам, че ще ме помниш цял живот!

Жабата дори и не му отговорила, а отишла на кладенеца, от който черпели вода прислужниците на Слънцето, ухапала писмото в уста, скочила на дъното и там се спотаила.

Не след дълго момичетата дошли и спуснали делвите в кладенеца. Жабата повече не чакала, а скочила веднага в една от тях. Когато делвите се напълнили, момичетата ги изтеглили нагоре, после се върнали на небето, оставили ги в една стая и си излезли.

В
средата на
стаята имало
голяма
кръгла маса.
Жабата
изскочила
навън и
поставила
писмото
върху масата,
после се
спотаила в
най-тъмния
тъгъл.

Не след
дълго
Слънцето
влязло в
стаята и
веднага
забелязало
писмото.

—
Откъде е това
писмо? —
попитало то
прислужници
те, които
били слизали

на земята.

— Не знаем, господарю — отговорили те.

Тогава Слънцето отворило писмото и прочело:

«Аз, Киа-Тумба, човек от земята, желая да се ожения за дъщерята
на могъщото Слънце и на Луната.»

Слънцето останало много учудено и си помислило:

«Аз живея на небето, а този Киа-Тумба — на земята. Кой ли може да е донесъл писмото чак тук?»

Но без да каже нищо, поставил отново писмото на масата.

Когато делвите се изпразнили и прислужниците се приготвили да слязат отново на земята, Жабата скочила в една от празните делви и когато я спуснали в кладенеца, тя изскочила навън и се скрила в дълбоката вода. Като видяла, че момичетата си отиват, тя излязла от водата и тръгнала към селището.

Киа-Тумба я посрещнал сърдито:

— Къде остави моето писмо? — я попитал той.

— Дадох го на самото Слънце — отговорила Жабата.

— А защо нямам отговор?

— Това не знам, но ако ти искаш да му пишеш още нещо, аз ще го отнеса пак на небето.

Момъкът послушал съвета ѝ и написал:

«Господарю Слънце и господарке Луна, аз ви писах, за да поискам за жена вашата дъщеря, но вие не ми отговорихте. Сега отново ви пиша и чакам вашето съгласие.»

Жабата тръгнала с второто писмо и стигнала на небето в една от делвите, както и първия път. Поставила писмото на масата и се скрила.

Слънцето влязло в стаята, видяло и второто писмо и го прочело. После извикало прислужниците и им казало:

— Момичета, вие, като отивате да носите вода от земята, сте донесли и тези писма.

— Не, господарю — отговорили в един глас те.

Слънцето се замислило малко, взело един лист хартия и написало:

«Ти, който ми пишеш писма и искаш да се ожениш за моята дъщеря, слушай внимателно: аз ще се съглася само, при условие че ти сам ми донесеш първите си дарове.»

Сгънало листа на две, поставило го върху масата и си излязло.

Жабата изскочила от скривалището си, грабнала писмото, скрила се в една от празните делви и се върнала на земята.

Можете ли да си представите колко много зарадвал отговорът на Слънцето младия Киа-Тумба!

— Е, Жабке, много съм доволен, че не ме излъга — казал той, — а сега почакай да приготвя даровете си.

Той отброил в една кесия четиридесет медни монети и написал писмо, което гласяло така:

«Господарю Слънце и господарке Луна, това е само моят първи дар, аз оставам на земята, за да приготвя и другите сватбени дарове.»

По познатия път Жабата занесла на небето кесията с медните монети, а шест дни по-късно отнесла и друга пълна кесия, която Киа-Тумба изпратил на Слънцето като сватбен дар.

Оставало само да се определи денят на сватбата, но младоженецът все още не се решавал, защото имало нещо, което го безпокоило много. Минали още дванадесет дни и накрая той казал на Жабата:

— Не мога да намеря никой, който да отиде на небето и ми доведе годеницата. Какво да правя?

— Не знам защо се тревожиш толкова. Аз мога пак да отида и да намеря начин да ти я доведа.

Киа-Тумба поклатил глава и рекъл:

— Много ти благодаря за доброто желание. Ти наистина успя да предадеш писмата и кесиите, но да ми доведеш невестата в къщи, това ми се струва невъзможно.

— Бъди спокоен и не му мисли. Ще видиш, че пак ще успея.

И Жабата тръгнала. Дошла до кладенеца, скрила се и зачакала търпеливо да дойдат момичетата за вода. По същия път се качила на небето и се притаила в същия ъгъл.

Когато Слънцето си отишло да спи и навсякъде станало тъмно, Жабата излязла от своето скривалище и потърсила стаята, в която спяла красивата дъщеря на Слънцето.

Приближила се до нейното легло и съвсем тихо поставила върху затворените ѝ очи две зелени листенца, които притежавали чудна сила.

Те били невидими за другите, но нея принуждавали да държи очите си все затворени, без да може да вижда.

На другата сутрин девойката се събудила и започнала да се оплаква.

— Какво ти е? — я попитала Луната.

— О, майчице, очите ми са затворени и аз не виждам нищо!

— Чудно — рекло Слънцето, — какво ли ѝ се е случило? Вчера беше съвсем здрава.

— Все пак трябва да направим нещо — разплакала се Луната.

Слънцето повикало двама от своите верни хора и ги изпратило при вълшебника да му поискат съвет.

Вълшебникът изслушал внимателно това, което имали да му кажат те, а после изрекъл:

— В болната девойка се е влюбил човек от земята. Той я е обаял така, че ако не му я дадете за жена, тя много скоро ще умре. Кажете на баща ѝ да му я изпрати по-скоро на земята, защото само така тя ще може да избегне смъртта!

Хората се върнали и предали думите на вълшебника. Естествено, че Жабата, която се била скрила в своя ъгъл, чула това, което казали. На следната сутрин тя побързала да скочи в делвата и се завърнала на земята.

Още щом излязла от кладенеца, се спуснала при Киа-Тумба и извикала:

— Радвай се, много се радвай. Твоята годеница пристига днес.

Но Киа-Тумба никак не се зарадвал на това, защото си помислил, че му го казва само да го утеши.

— Махай се оттук, Жабо! — извикал той. — Ти лъжеш!

— Аз пък те уверявам, че това е самата истина. Слънцето вече даде заповед на Паяка да изтъче много здрава и дълга мрежа, по която младата невеста да слезе чак на земята. Ти сам ще видиш дали не казвам истината.

Щом казала това, Жабата се върнала обратно в кладенеца и се скрила във водата.

И ето че привечер паяковата мрежа се спуснала до самия кладенец, а момичетата, които били слезли да придружат красивата дъщеря на Слънцето, я оставили край него и незабавно се върнали на небето.

Чак тогава Жабата изскочила от водата, много ловко махнала от очите на девойката зелените листенца и рекла:

— Не се бой, аз ей сега ще те заведа при твоя годеник.

А когато почукали на вратата на Киа-Тумба и влезли вътре, младежът едва могъл да повярва на очите си.

— Ето — казала Жабата, — аз доведох невестата ти и с това изпълних обещанието си!

И станало така, че Киа-Тумба, човек от земята, се оженил за дъщерята на Слънцето и живял с нея щастливо дълги години.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.